

Dag Sinterklaasje

Het onwrikbare geloof van mijn kinderen in de goedheiligman hing vorig jaar al aan een zijden draadje. Toen kreeg ik die twee Sinterklazen die we tegenkwamen bij de Hema al maar nauwelijks goedgepraat. Maar dankzij de straalbezopen Sint die we vorige week tegen het lijf liepen – één of andere oelwapper op zijn vrijgezellenfeestje - is het nu echt verpest. Ik weet ook wel dat het onvermijdelijk was. Maar toch. Nu is het dan echt zo ver en ik vind het erger dan ik had verwacht. Het is het einde van een tijdperk. Ik kan er niks aan doen, ik weet dat het dramatisch en sentimenteel klinkt, maar zo ervaar ik het. De Sinterklaastijd zal nooit meer hetzelfde zijn. Vanaf nu wordt alles anders. Het gemis valt me zwaar. Gek is dat, maar het dringt nu pas door wat die beste Sint voor me betekend heeft. Vanaf nu moet ik dus echt het hele jaar alles zelf opknappen. Voorbij is die tijd dat ik me schaamteloos kon verschuilen achter de rokken van mijn goede vriend. Het Sinterklaasseizoen was vanaf de eerste pepernoot tot het laatste pakje één groot feest. Een soort vakantie bijna. Want de Sint gaf me een vrijbriefje. Jarenlang heb ik met volle teugen mogen genieten van de macht en het aanzien die de Sint mij verschaftte. Via hem kon ik dingen gedaan krijgen van mijn kinderen. Voor de

Sint deden ze werkelijk alles. Voor hem werden kamers netjes opgeruimd, tanden twee minuten gepoetst, wc-rolletjes prompt verwisseld, vieze onderbroeken in de wasmand gegooid, honden zonder mokken uitgelaten, viskommen zingend verschoond, eettafels smetteloos afgeruimd, tafels van vermenigvuldiging fanatiek opgezegd, liederen uit volle borst gezongen, tekeningen keurig binnen de lijntjes gekleurd, wapenstilstanden afgesloten, duimen 's nachts uit de mond gehouden, haren goed gewassen, nagels kort geknipt, en strik-, zwem- en verkeersdiploma's gehaald. Ik kon het zo gek niet verzinnen, of ze deden het.

Voorbij zijn die mooie jaren van misbruik. Het was toch zo heerlijk. Verlanglijstjes waren aan hem

VANAF NU MOET IK DUS ECHT ALLES ZELF OPKNAPPEN

gericht. En ook de klachtenbrieven en het gemopper over niet-ontvangen cadeaus waren voor zijn adres. Ik kon hem overal de schuld van geven, niet in zijn portemonnee kijken en werkelijk alles op hem afschuiven. En dat deed ik dan ook: vraag maar aan Sinterklaas. Wacht maar tot Sinterklaas het hoort. Wat zou Sinterklaas daarvan vinden? Want ik was toch zeker Sinterklaas niet! Maar nu weten ze het dus. Dat ik het wel ben. Het spel is uit. Een tijdperk voorbij. Dag Sinterklaasje, de Zwarte Pieten gaan gewoon weer naar mij!

HET IS OVER: SKY (15),
STERRE (9) EN ZEN (8)
GELOVEN ECHT NIET
MEER. EN MOEDER
SJAKKELIEN (40)
VRAAGT ZICH
WANHOPIG AF: HOE
OVERLEEF IK ZONDER
SINTERKLAAS?

FOTOGRAFIE BART BRUSSEE
STYLING PAULA SCHOUTEN